

סיפור אהבה קודע לב

כתיבה ואיורים: הרב רועי אביחי

בהוצאת התנועה למלכות ה' - ה' הוא המלך

עיצוב: אליסף צוד

התנועה למלכות ה' - ה' הוא המלך, שמה לה למטרה להוציא לפועל את הקול הקורא מתוך ליבו של כל יהודי, קולה של התשוקה הבוערת לגילוי מלכות ה' עלינו ועל העולם.

אנו מאמינים שהקריאה בשם ה' - **ה' הוא המלך!**, צריכה להיות פשוטה וגלויה בלי שום פחד, והיא הכותרת לכל המעשים והפעולות שנזכה לעשות בעולם הזה למען שמו באהבה.

התנועה פועלת להחדרת התודעה של גילוי מלכות ה', על ידי כנסים, פעילויות שונות, והוצאה לאור של חוברות מגוונות ומוצרים שונים; מתוך תשוקה לגילוי והוצאה לפועל של האהבה שבוערת כבר 3,500 שנה בין ישראל לאביהם שבשמים, עד לחתונה הגדולה בציון במהרה בימינו.

להזמנת חוברות, חולצות, צמידים, דגלים, ומוצרים נוספים אתם מוזמנים להתקשר לפל': 054-4211887

להצטרפות לסמס החיזוק השבועי של "ה' הוא המלך" שילחו הודעה עם שם, גיל, והאם זה בן או בת.

החוברת מוקדשת לבריאות והצלחה בכל העניינים:

יצחק בן סעודה

אברהם בן כמונה אסתר

מיטל פנינה בת שרה

ישי בן מיטל פנינה

איילת השחר בת מיטל פנינה

סיפור אהבה קורע לב

שלום לכם,

אני רוצה לספר את סיפורי, סיפור קורע לב שהחל לפני שנים רבות. לא פשוט להיזכר בכל אשר אירע לנו. אבל עכשיו, אחרי שעברו השנים - האהבה התעוררה שוב, ושוב נקרע לבנו. למרות השנים הרבות שעברו - הרגש לא הועם במאומה, ועדיין מצפה אני לסוף הטוב של הסיפור. משהו אחר היה מתייאש מזמן, אבל אני בטוחה שהסוף יהיה טוב. אין לי ספק בזה.

מי אני? הייתי נערה יפה מעין-גדי. נערה כפרית ופשוטה. כל החברות שלי מצאו להן גברים כפריים, והקימו את ביתן בקלות, פחות או יותר. אבל אני התאהבתי במלך. ולא סתם מלך, אלא - מלך ירושלים, עיר הבירה. את זה שאני, נערה כפרית ופשוטה, התאהבתי במלך ירושלים - עוד אפשר להבין. אבל השאלה היא - מה הוא מצא בי? למה גם הוא אהב אותי? מה יש למלך ירושלים לחפש אצל נערה כפרית ופשוטה מעין-גדי? שאלה טובה. אבל אין לה תשובה. אתם יודעים אין זה אהבה, זה לא משהו שאפשר להסביר. אינני יודעת מי אהב את מי ראשון, אבל העובדה היא, שאהבנו אהבה עצומה.

ולמה איננו ביחד עדיין? אוי, זה סיפור מסובך.

אבל למה למתוח אתכם? נתחיל לספר את הסיפור לפי הסדר:

זה היה לפני שנים: אני חייתי בבית אמי. היו לי אחים רבים, ואני הייתי

הבת היחידה. לכל האחים שלי היו כרמים, וגם לי, בזכות היותי בת יחידה. הצרה הייתה, שהאחים שלי חשבו שהם מחליטים עלי, ואני קטנה וצריכה לשמוע להם. לכן הם הכריחו אותי לשמור על הכרמים שלהם משועלים ומגנבים, וגם לרעות את צאנם. הייתי חשופה כל הזמן לשמש, והפכתי להיות שחרחרות, והרבה פחות יפה. מלבד זאת - רציתי לשמור ולטפח את הכרם שלי, אך בגלל האחים לא יכולתי.

יום אחד, בעודי רועה את צאן אחי - פגשתי בעדר מלכותי, כבשים ועזים משובחים ונקיים. הבטתי וראיתי לנגדי את הרועים של העדר, והנה מסתובב איתם אדם צעיר, משכמו ומעלה, לבוש בגדי פאר והדר. הוקסמתי מעולם לא ראיתי בחור נאה כל-כך, אצילי כל-כך. ריח שמנים ובשמים טובים נדף ממנו למרחוק. 'בטח כולן משוגעות עליו', חשבתי בלבי. לפתע הביט בי גם הוא, ו...איך אומרים? - **הייתה זו אהבה ממבט ראשון...** מאוחר יותר הבנתי שזהו מלך ירושלים, לא פחות ולא יותר. אבל זה לא הפריע לי לרצות בכל מאודי - שאהיה שלו, והוא יהיה שלי. חיפשתי אותו אחר כך, רציתי שנמשיך להיות בקשר, אבל גם כשמצאתי את העדר שלו - הוא כבר לא היה שם. ביקשתי מהרועים שיסדרו לי פגישה עם המלך, אבל התשובה שלו אכזבה אותי: הוא אמנם שלח לי מסר שהוא מאוד אוהב אותי, אבל בכל זאת ביקש שאמשיך

כרגע לרעות את הצאן יחד עם הרועים שלו. למה? היום אני מבינה ומוכנה אפילו לומר זאת בגלוי: הוא הרגיש שאני צעירה מדי ולא בשלה לנישואין, בוודאי לא נישואין עם המלך. אולי כשאסתובב בחברת הרועים שלו - אתרגל אט-אט למושגי מלוכה, עד

שאהיה מוכנה לעזוב את בית-אמי ולגור בארמון. האמת היא, שהוא צדק:
באמת שגיתי אז ב"אהבת נעורים" - אהבה דמיונית שהיא רק קסם וורוד
ועונג תמידי, ללא הבנה שבאהבה אמיתית חייבים להשקיע.
לכן נפרדנו, בינתיים.

המלך שלי לא טעה. באמת הייתי עדיין קטנה. עובדה שאחרי שלא היתה
לי גישה אליו, וכשהבנתי שהוא עסוק גם במסיבות עיתונאים, בישיבות
דחופות וכדומה - איבדתי את סבלנותי, והלכתי לחפש לי מישהו אחר.
לאחר מכן, כאשר המלך שמע על בגידתי, ציפיתי שיסלח לי מיד, שיבין
למשובת נעורי. הייתי משוכנעת שעל כל פשעים תכסה האהבה, ואולי
אפילו אדרבה - הוא יבין שכבר אינני יכולה לחכות, והוא יבוא אתי לביתי,
לכרמי עין-גדי. אולם הייתי נאיבית. לא הבנתי את האמת הפשוטה - שמלך
ירושלים אינו יכול לעזוב את הארמון ואת כל צרכיו ולחיות בכפר בחיק
הטבע, בשביל אהובתו. למרות שזה כל-כך 'פסטורלי' - זה פשוט לא שייך.
אהובי בוודאי 'השתגע' מהנאיביות שלי, אבל הייתה לו סבלנות אלי. הוא
אמנם לא בא עדיין לעין-גדי, אך סיפר לי כמה אני יפה בעיניו, ואני - כמובן
החזרתי באותה מטבע.

כעבור זמן, גם הוא לא
עמד בפני האהבה. הוא
חשב שכבר הבנתי, והחליט
להגיע אלי הביתה. מה זה
"להגיע"? הוא רץ! דילגו!
קפץ! רצה שאבוא אתו
החוצה, שנצא לטייל. כך
קרא לי מהחלון, סיפר כמה
יפה בחוץ, איך הכל פורח,
וזהו בדיוק הזמן הנכון. אבל
אני, אוי, קשה לי לספר
על זה - לא פתחתי לו את
התריס. הוא לא נכנע. הוא
ביקש שאם אני לא רוצה

לבוא, שלפחות אפתח את החלון, שיראה אותי, שלפחות ישמע את קולי, כי הוא מתגעגע אלי! אבל אני עניתי שאמנם הייתי רוצה לבוא, אבל אני לא יכולה, כי אני חייבת לשמור על הכרמים מהשועלים. זו הייתה האמת, אבל לא כל האמת. האמת היא, שלא הרגשתי מוכנות ללכת אתו, לעזוב את בית אמי. אמרתי לו שהוא צריך ללכת, ולחזור רק כשיגיע הזמן.

אתם מתארים לעצמכם איזו אכזבה הייתה לו? עד שהוא מגיע אלי, אני אומרת לו שאני לא יכולה לבוא. אבל לא רק לו הייתה אכזבה: גם אני הצטערתי אחר כך. הרגשתי כמה אני מתגעגעת. עזבתי את הכרם והשועלים, והלכתי לחפש את המלך שלי בשווקים וברחובות. שאלתי את השומרים של ירושלים, אם ראו אותו. אבל אף אחד לא עזר לי. הם רק הסתכלו עלי בבוז. הבטחתי לעצמי שאם אמצא אותו - לא אתן לו ללכת. אבל שוב - החלום שלי היה שאני אקח אותו לבית אמי. שוב לא הייתה לי המוכנות הנפשית להבין, שמלך לא יכול ללכת לגור בכפר. שוב חשבתי שהמלך הוא שלי, ולכן הוא צריך לעשות הכל בשבילי, ואני לא צריכה ללכת לקראתו.

וכך, יום אחד ראו אותי כל אנשי ירושלים, עולה ובאה מן המדבר. ניסיתי להתאים את עצמי לתרבות של אנשי ירושלים, להיות מבושמת ומאופרת. אבל לא תיארתי לעצמי מהו באמת הארמון של המלך: עצי לבנון, עמודי כסף, ריפוד זהב וארגמן. כל זה היה זר לי לגמרי, לבת כפר פשוטה מעין-גדי. אולם הדבר שהפריע לי יותר מכל היה, כאשר גיליתי לתדהמתי, שהארמון מלא בנות מבנות ירושלים. פתאום ראיתי שאני לא הבת היחידה בארמון. זה שבר אותי לגמרי! גם אם יכולתי לתת לעצמי הסברים - לא רציתי אהבה כזו שצריך להסביר.

בכל זאת, המלך לא הפסיק לאהוב אותי, למרות שהיו לי מתחרות רבות, שניסו לכבוש את לבו, ולמרות שכל השומרים והאנשים שסביבו ניסו להסביר לו שאין לו מה לחפש באיזו נערה כפרית. הוא אמר שהוא יודע שבפנימיותי אני טובה מאוד, ועוד יותר הוא יודע - שאני אוהבת אותו בלי גבול.

בקיצור: אתם רואים שהיו הרבה עיכובים לאהבה שלנו: האחים שלי, הכרמים, השועלים, השומרים, בנות ירושלים. אבל האמת היא, שכל אלו היו עיכובים קטנים. עליהם היינו מתגברים. הבעיה האמיתית הייתה - העיכובים הפנימיים.

אחרי שהגעתי עד לארמון - לא יכולנו לוותר על חתונה, למרות כל העיכובים החיצוניים והפנימיים. היתה חתונה שמחה ומדהימה, אבל... עם כל השמחה - הרגשתי שאני לא שלמה עם זה, שבעצם אני רוצה להישאר בת כפר, שקשה לי לאהוב מלך בארמון, אחד כזה שעסוק כל-כך, שגדול כל-כך בשבילי, שצריך להתכונן כדי לבוא אליו. רציתי, ולא רציתי. ולכן, כמה שהמלך ניסה, באמת ניסה, לדבר אלי דיבורי אהבה, לדמות אותי לגן יפהפה - לא הסכמתי להיפתח עד הסוף, שנהיה לגמרי ביחד. תמיד הייתי צנועה מאוד, וגם הפעם שמרתי על צניעותי. אמרתי לו, שיעזוב את הגן שלי, וילך לגן שלו.

כיום, בניתוח לאחור, אני מבינה יותר מה קרה לי: הייתי צריכה לעבור איזה תהליך נפשי. תהליך שבו אבין שאהבה אינה מושלמת מיד בהתחלה, ושאי אפשר רק רומנטיקה בלי מאמץ. היה עלי להבין שעלי להתאמץ, להסכים לשנות הרגלים, על מנת שאחר כך נהייה באמת מאושרים.

וכך היה: הוא עזב את הגן שלי, והלך לגן שלו, עם החברים שלו. ואני - חזרתי לבית אמי. ידעתי שקשה לו לא פחות מלי. ידעתי שמן הסתם הוא אמר לעצמו: יש לי אהבה גדולה, אבל גם יש לי סבלנות. אכן, כל כך הרבה סבלנות הוא היה צריך בשבילי.

את השלב הבא אני מתביישת לספר. היה זה אירוע קשה מאוד, אירוע שהביא ל'פיצוץ' ביחסים:

היה זה בלילה קר. אני שכבתי במיטתי, אחרי המקלחת, מנסה להתכסות בפוך המחמם, ולישון. ולפתע, שמעתי דפיקות בדלת. לבי קפץ בקרבי: מי זה דופק? האם אהובי הגיע עד לכאן בלילה קר שכזה? האם הוא חושב שכבר הגיע הזמן, שכבר הבשילה האהבה? רציתי לומר לו: גם אני כבר רוצה אותך, מתגעגעת אליך נורא, אבל לא באת בזמן הנכון. אני מתכרבלת עכשיו בפוך. קשה לי לקום. מלחמה חזקה התחוללה בתוכי: להתאמץ ולפתוח לו, או לעשות את עצמי ישונה? קשה לתאר את הרגעים הקשים הללו. אני בתוך הבית, מתחת לשמיכה, והוא עומד בחוץ, מתחנן אלי שאפתח לו,

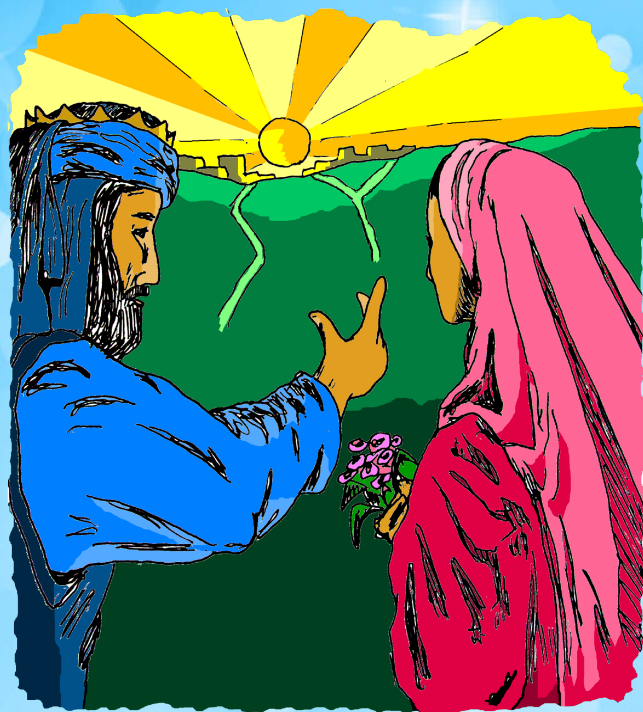
כי הוא רוצה אותי, וגם קר לו. הוא ממשיך לדפוק, ואני שומרת על השקט. אין לי כוח לקום עכשיו. קול פנימי לוחש לי: הוא עשה דרך ארוכה מירושלים עד עין-גדי! את לא מתביישת? אבל העצלות מתגברת, ומתרצת את עצמה: הוא בוודאי יודע שאני נמצאת בבית. אז אם הוא אוהב אותי באמת - שיחכה עוד קצת, עד הבוקר, ואז אקום ואפתח לו.

אבל הוא הלך. שמעתי את הפסיעות מתרחקות.

אחרי שהלך - קמתי, זרקתי את השמיכה, ופתחתי את הדלת במהירות. הוא כבר לא היה שם.

פתאום הבנתי איזו טעות עשיתי. צעקתי את שמו, קראתי לו, אבל הוא כבר לא ענה. רצתי כאחוזת טירוף לירושלים, עשיתי את כל הדרך. אבל השומרים, שראו אותי מגיעה בכתונת-לילה, ותמיד חשבו שאני לא מתאימה למלך - לא רק שלא עזרו לי, אלא הכו ופצעו אותי, לקחו גם את מעילי. תיארתי לעצמי איפה אהובי נמצא: מן הסתם הוא חזר לגן שלו. אבל לא העזתי לבוא ולבקש אותו. אז מה כן רציתי? מדוע עשיתי את כל הדרך לירושלים? **באמת, מה שרציתי יותר מכל - זה שרק ידע שאני עדיין אוהבת אותו. מאוד-מאוד אוהבת.** ולכן פניתי אפילו לבנות ירושלים, וביקשתי שאם ימצאו את המלך - שיגידו לו שאני "חולת אהבה". אז הן ניצלו את ההזדמנות לשאול אותי - מה מצאתי בו בכלל, מדוע אני נמשכת דווקא אליו? הבטיחו שאם אספר להן - הן תעזורנה לי לחפש ותעברנה לו את המסר ממני. לא היה אכפת לי מהחטטנות שלהן. דווקא שמחתי שיש לי אפשרות לתאר כאוות נפשי את אהובי. כשהן שאלו אותי לאן הוא הלך, גיליתי להן, שמן הסתם הלך לגן שלו. ואז פתאום הרגשתי, בצורה ברורה מאוד, שלמרות כל ה'פיצוץ' והמשבר - אין ספק שהוא עדיין שומר אמונים רק לי. זו אהבה שאי אפשר לנתק. הוא שלי, ואני שלו.

חלפו מאז שנים רבות. שנים של ניתוק, בהן היה הוא בגנו ובארמונו, ואני הייתי בבית אמי, אך שמרתי לו אמונים. לאחר שנים רבות נפגשנו שוב, כאילו במקרה. "אל תסתכלי עלי", הוא אמר לי, "כשאני רואה אותך אני כמעט משתגע מרוב אהבה". הוא הסביר לי את מה

שהפריע לי בעבר: בארמון יש אמנם המון נשים, אבל כולן הן רק תפאורה, גינוני מלוכה, ובאמת אני אוהב רק אותך. יותר מזה - הוא אמר לי - גם הנשים כולן יודעות שרק את הנבחרת, ולמרות שהן מקנאות בך - הן מעריצות ומהללות אותך.

ואז באתי אליו, בסוף הלילה, עם שחר. שנינו הרגשנו שהגיע הזמן לחדש את האהבה, העמוקה והנסתרת. אבל מה - אתם חושבים שבזה זה נגמר?

שוב היו מכשולים: כל השומרים גסי הרוח, התחילו לומר לי שאני לא מתאימה להיות אישה של מלך, ושאבוא איתם. הם ניסו לשבות את לבי, לספר ולתאר בגסות רוח כמה אני יפה. חוצפנים! כאילו כל השנים הללו שחיכינו במתח, חיכיתי להם ולא למלכי!

אבל אני לא שמעתי להם. עדיין שמרתי אמונים לאחד ויחיד. התחרטתי על שלא הסכמתי לצאת אתו לשדה, והחלטתי הפעם לתקן: להזמין אותו בעצמי, שיצא אתי לשדה. הבטחתי לו שאהבתי הישנה לא פגה במאומה, והיא משתבחת עם השנים, כיון מתוק. גם הכנתי לו דברים חדשים רבים, בכל אותם ימים ולילות של בדידות וגעגוע...

ידענו שאין שום דבר שיעצור את האהבה הזאת. "מים רבים לא יכבו את האהבה, ונהרות לא ישטפוה!". וסופה של האהבה לנצח, גם נגד כל

הסיכויים. הנערה מעין גדי תתאים את עצמה בסוף למלך בירושלים, וכשלמלך בירושלים תהיה אישה נאמנה ואהובה - כל העולם ישמח. כי דווקא אשה כפרית, שמכירה את העם הפשוט, את עסקיו ומחשבותיו - תוכל להביא את כולם להיכרות אמיתית עם מלכם. באותו הזמן ישררו השלום והאהבה בעולם כולו.

האם הסיפור הסתיים כאן?

עדיין לא. זוכרים את האחים שלי, מתחילת הסיפור? פתאום גם הם נזכרו בי והתייחסו אלי כאחותם הקטנה, למרות גילי המבוגר. ברוב חוצפתם הם היו בטוחים שהם אלו שמחליטים עלי, וחשבו להרוויח כסף בעד נשואי. אמנם הבהרתי להם שאני כבר לא קטנה, וגם לא תלויה בהחלטות שלהם, אלא בהחלטה שלי ושל מלך ירושלים, שעוד מעט אהיה לו למלכה. אבל כל עוד לא הפכתי למלכה בפועל - המשיכו האחים לזלזל בי.

המלך ואני נשארנו נאמנים, אבל ברור שכל ההפרעות של השומרים ושל האחים - נתנו את אותותיהם, והפריעו לגלות את אהבתנו האיתנה. אמנם כבר התייחדנו, אמנם גילינו שהאהבה בגרה בהרבה, אבל עדיין נותרו עיכובים, עדיין האהבה לא הבשילה לגמרי. אנחנו לא דואגים, אנחנו עדיין מצפים. אנחנו מבינים שכדאי לחכות עוד קצת.

**אכן, לא פשוט להפגיש
בין נערת כפר מעין-גדי למלך ירושלים,
אבל התוצאה שתהיה, שווה את הטרחה!
ככל שיגדל המאמץ, כך תגדל אחר כך השמחה!**

שאלות

ללל האס צהו סיפור אחיג'?

- לא. זה משל.

ללל אחה חיכגס אג הנשל הזה?

- זה לא אנחנו. זה משל עתיק מאוד, מלפני כ-3,000 שנה!

ללל נ'י חיכר אוגו ?

- שלמה המלך, בספר שיר-השירים. לכל אחד יש בוודאי תנ"ך בבית. אתם מוזמנים לפתוח אותו בספר שיר-השירים, ולראות שזו בעצם העלילה שכתובה שם, פסוק אחרי פסוק, אחת לאחת (הפירוש פה מבוסס על פירוש הפשט של האבן-עזרא, וקצת של המלבי"ם).

ללל עכשיו השאלה העיקרית: מה הנמשל?

- כל ההיסטוריה של עם ישראל, שמבטאת את הקושי לקשור ולחבר בין אלוקים לאדם. גם אנחנו נמצאים בתוך הנמשל.

ללל צה לא נראה אכס קצג נועס אהכניס כצה "רואן אהבה" בוטה אגך הגנ"ר, ועוד אדמוג אג הקשר עם אלוקים הנשגב מכל, אקשר של מלך השר ודס עם נערה?

- בוודאי זה נועז. אבל נועז בכוונה תחילה. ספר שיר השירים רוצה ללמד אותנו, שהקשר של עם ישראל עם הקב"ה הוא לא קשר מיסטי מנותק,

באיזו מטאפורה אחרת. לא! זה קשר חי, תוסס, כואב, מתלהב, אוהב, בוער, קשר עצום! לא פחות מקשר בין בחור לבחורה. להפך: הקשר בין בחור לבחורה, עם כל הכאב והקסם שבו - הוא רק משל והצגה, למציאות האמיתית שקורת בעולם. הקב"ה ועם ישראל באמת קשורים, באמת אוהבים, באמת כואבים, באמת מקווים! קשה לתפוס את זה. אבל זה ככה. כמו שאי אפשר להסביר אהבה בין אנשים, ככה אי אפשר להסביר את האהבה בין אלוקים - בורא כל - לעם שבחר לו. ומי שמודע ומקשיב היטב - יכול להרגיש את האהבה הזו, בוערת וזורמת באוויר.

גם אלה יכולו לחוש את האהבה הזו! געצור אכזר אג שטף
החיים, גשאל אג עצמך אם טוב אך באמת, האם אלה באמת
מרוצה מהחיים שלך, האם לא מסר אך משהו? זו שאלה נטויה
כמעט, שאלה ששאלנו כבר הנה אנשים. יהודי - יש או נשמה
אלוקים, והיא מתגעגע לאהובה באופן טבעי.

לא יעזור שום תחליף מלאכותי -

מוזיקה, רעש, בנות, אוכל, ספרות, סרטים, בילוי, עסקים, כסף, יופי, תאוות, טיולים, לימודים, משפחה, חברים וקרובים.

כל הדברים הללו (כמעט) - הם חשובים, אבל הם לא יספקו לנשמה את רצונה, כי לנשמה יש אהבה, שהיא מרגישה ורוצה אותה, ורק אותה.

פנה הגפיליה, דבר עם אוקים. אבא אחכה ככה
 לשמוע את קולך! גביש את השלוח ואת האושר ואת
 יישוב הדעת - פושטים באהבה, נענימך אך כוחות
 וגקווה. גצכה אמוש את האהבה הנוראה והעזה,
 האהבה שמוכיחה את כולם. גצכה אמוש שהאהבה
 היא נצחית, גצכה אמוש שהיא גנצח בעולם.

הנמשל

הנמשל ארוך. לכל פרט קטן בסיפור, יש נמשל בהיסטוריה הארוכה של העם שלנו. לפעמים הנמשל חזר על עצמו כמה וכמה פעמים במשך ההיסטוריה. יקצר כאן המקום לפרט את הכל. לכן נסקור את הנמשל בקצרה, ונתמקד יותר בחלק של כל אחד מאתנו בסיפור.

כשאנחנו - עם ישראל - היינו משועבדים במצרים, רצינו את קרבת ה' בשיא גדולתה. לא רצינו להיגאל לאט-לאט. לכן היו רבים שבאו בתלונות למשה רבנו, שהכל הולך לאט מידי. מלבד זאת - היו לנו שם בעיות רוחניות רבות. היינו משוקעים בעומק טומאת מצרים, באמונות טפלות ועבודה זרה. צריך היה לתרץ למה אנחנו שחרחרים למרות רצוננו הטוב. באמת היה תירוץ: המצרים העבידו אותנו בפרך גופני ורוחני, ולא אפשרו לנו להשקיע בייעוד האמיתי שלנו - מעשים טובים (בין אדם לחברו, בין איש לאשתו, בין הורים לילדים, ועוד), תיקון העולם וקרבת ה'. לכן כשמשה רבנו הגיע למצרים, וניסה לעודד את העם שלנו, ולהבטיח לו שעוד יראה נסים - העם לא הקשיב: "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה" (שמות ו, ט).

הנערה משועבדת
לאחיו, מצניחה את
כנף ונכא'ג שחכוכה

כשיצאנו כעם ממצרים - הייתה שמחה גדולה, גם לנו וגם לה' יתברך. ה' רצה מאוד את הקשר אתנו. אבל למרות זאת, ה' לא נגלה אלינו בהופעה מלאה, בכל גדולת מלכותו, כי לא היינו בשלים

הנערה והמלך נפגשים,
אך כנף מוסר פניו
סוד לא נחמתים

לכך עדיין. עובדה היא, שאחרי קריעת ים סוף, למרות שאפילו האנשים הפשוטים ראו את גילוי השכינה - בכל זאת כתוב **וַיִּסַּע** משה את העם" מים סוף, ופירשו חז"ל שהיה צריך להסיעם בעל כרחם, בגלל שהעם היה עסוק בביזה של שלל המצרים, שפלט הים לחוף. איסוף השלל היה חשוב לעם ישראל יותר מאשר ללכת לקבל את התורה. ובאמת, גם במעמד הר-סיני,

לא היינו מסוגלים לקלוט את גודלו ועצמתו של הקב"ה, ולכן לאחר שתי הדברות הראשונות, ביקשנו ממשה שה' ידבר רק אתו, ומשה יספר לנו מה דיבר ה'.

בעשרת הדברות, ציווה אותנו מלך העולם: "לא יהיה לך אלוהים אחרים על פניי", "לא תעשה לך פסל וכל תמונה" (שמות כ, ב-ג). הבנו שאסור לנו לעבוד עבודה זרה. אחר כך, ה' הזהיר אותנו שוב, שחובה עלינו לזכור ש"תמונה אינכם רואים זולתי קול" (דברים ד, יב). בנוסף, אמר, שיש מחיר ועונש על חטאים - "כי אנכי ה' אלוקיך א-ל קנא, פוקד עוון אבות על בנים, על שילשים ועל ריבעים לשונאי, ועושה חסד לאלפים,

קושי ההגאמה
בין מאך אבג-כפ

לאוהבי ולשומרי מצוותי" (דברים ה, ח-ט). גם הציווי של "לא תשא את שם ה' אלוקיך לשוא" (שמות כ, ו) - זו הגבלה באהבה, שאסור לבטא שם שמים ללא צורך.

הסיבה לכל הציוויים הללו, היא **משום שהקב"ה תובע מהאדם לא להישאר בקטנות דעתו ובתאוות הנמוכות, אלא רוצה שהאדם יתרומם אליו, יחיה חיים ערכיים ואידיאליים, וכך יהנה מאורו העצום** (בשפת הקבלה, זה נקרא: להכין את הכלים, כדי לקלוט את האור). מי שנמצא בארמון המלך - יכול גם לצאת לפעמים החוצה, לטייל, להתחבר ליופי שבטבע, ולאהוב בלי גבול. אבל מי שלא היה מעולם בארמון - קשה לו הרבה יותר לראות את היופי שבו.

אם האדם לא יסכים לעשות את המאמץ ולהיכנס לארמון של המלך - הוא לעולם יישאר בן-כפר פרימיטיבי, הוא לעולם לא ידע מהו הטוב באמת, ולעולם הוא יחווה את המציאות רק דרך ה"משקפיים" של בן כפר. אף פעם הוא לא יוכל להבין איך כל העולם מקבל משמעות עצומה הרבה יותר - כשמביטים בו דרך ה"משקפיים" של המלך.

הנעלה קוצרת הארך
סולח ומחשיך לאהוב

העם שלנו לא יכול היה לסבול את הריחוק הזה, ולא הייתה לו סבלנות לעשות את המאמץ ולהתרומם לה'. לכן הוא חיפש דרך לבטא את אהבתו בצורה שונה, ונפל בעשיית העגל מזהב. בגלל שהקב"ה הבין את הקושי שלנו - הפיוס היה מהיר וה' ציווה על בניית המשכן, כדי שישכון בתוכנו (זהו "בית אָמָה" שבמשל). אמנם

באמת רצינו כבר את בית המקדש, ביתו של ה', אבל ה' ציווה לבנות קודם משכן, כי בית המקדש - מקום המפגש הקבוע - צריך להיות בעיר של ה' (ירושלים עיר הקודש), ולא במקום נייד שהולך עם עם ישראל. ואת בית המקדש עדיין לא הגיע הזמן לבנות, כי צריכים היינו לעבור תהליך של בגרות והתבססות. קודם כל צריך שתיבנה מלכות ישראל על ידי דוד המלך, ורק אחר כך ייבנה בית המקדש (זו גם הסיבה שרק שלמה בנה את בית המקדש, ולא דוד). בינתיים מצבנו היה "כשושנה בין החוחים" (שיר השירים ב, ב) - אנחנו אמנם עם קדוש ומיוחד, אבל קשה היה להפריד אותנו מן הגויים, כמו שושנה שקשה להוציא אותה מבין הקוצים.

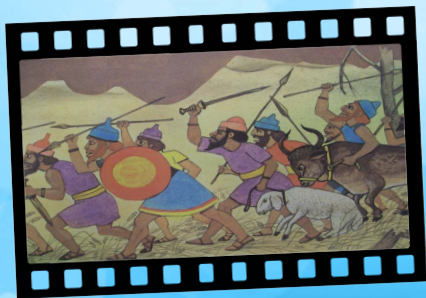
לכן, כל עוד לא היינו ראויים לבוא אל המלך - אסור היה לנו לעורר את האהבה. אסור היה לעלות לארץ ישראל לפני הזמן. אך לעומת זאת - כשהגיע הזמן, כשה' קורא לנו לעלות לארץ או לבנות את המקדש - סימן שכבר הגיע הזמן, ואז אסור להתעכב.

"אם געוירט וואס
געזוכט און האהבה
דו געמאכט"

המלך מנחם מנחם
הנערה דומה באל השועלים

בכל תקופת השופטים, למרות שה' רצה מאוד את קרבנותנו, העם שלנו לא נענה מספיק. בתחילה לא כבשנו כראוי את כל הארץ, למרות אזהרות ה', וגם לא עלינו כמעט למשכן בשילה. גם לא קיימנו את ציווי ה', ולא ביקשנו ודרשנו אחר המקום לבניית

המקדש הקבוע. בהמשך נכשלו בעבודה זרה ובשאר חטאים, וביקשנו להמליך לנו מלך בשר ודם "לשפטנו ככל הגויים" (שמואל א' ח, ה). ה' אמר לשמואל הנביא שיעמיד לעם שלנו מלך, כי זו דרגת העם כעת - "לא אותך מאסו, כי אם אותי" (שמואל א' ח, ז). המצב של העם שלנו היה באמת מורכב, כי היו לנו אויבים רבים מבחוץ (בעיקר הפלשתים), ובעיות רבות מבפנים (פילוג ואנרכיה). אלו ה"שועלים" שבמשל.

הגונה שמחה
וכיחוק כהגמולה

למרות הכל, בסופו של דבר - הצלחנו לעמוד במשימה, לאחר מלכות דוד, כשבנה שלמה את בית המקדש הראשון. אז הייתה נקודת שיא של שלימות, וקירבה לה' על ידי הנבואה והקרבנות - "ביום חתונתו וביום שמחת לבו" (שיר השירים ג, יא). אבל אחר

כך קרה המשבר. המשבר קרה כי קשה היה לנו, כעם, לחיות בגנו של מלך העולם, ולנטוש את כל ההרגלים ה"כפריים" - ההרגלים של כל אומות העולם. אומות העולם

חיפשו אלוקים קרוב ונגיש, מצוי בארץ, שלא מחייב יותר מדי. ובנוסף - שיהיה ותרן, ולא תובע מאמץ. לכן עבדו הגויים עבודה זרה, שהם המציאו לעצמם. ולכן גם העם שלנו נדבק בדרכיהם. אבל אין

מה להשוות בין אהבה לבובה-פסל-אליל שהמצאנו לעצמנו, לבין אהבה למלך מלכי המלכים, ממנו מקבלים אהבה אינסופית בחזרה...

לא היינו מוכשרים להבין, שבאהבה - כמו באהבה - צריך גם להשקיע, ולא מספיק להיות "דתי בלב". "דתי בלב" הוא כמו אדם המצהיר שהוא אוהב את אשתו בלב, אבל הולך לנשים אחרות בחוץ... אדם כזה לא אוהב באמת את אשתו, אלא בעיקר את עצמו.

חשוב מאוד לקיים את כל המצוות מתוך אהבה, קישור, חיבור והבנה. טוב מאוד שיש "פרפרים בבטן" כשניגשים לעבודת ה', אבל אסור בשום אופן שקיום המצוות יהיה מותנה ברגש חולף. צריך להיות ברור שיש מחויבות לאהבה.

לכן, דווקא מתוך ראיית גדלות ה' - פנינו לעבוד עבודה זרה. ואז חזרה השכינה למקומה ולא שרתה עוד בבית המקדש, ואף אנחנו גלינו מארץ ישראל, מ"גנו" של מלך המלכים, עד שבנין - בדרך הארוכה - כיצד אוהבים באמת ובתמים.

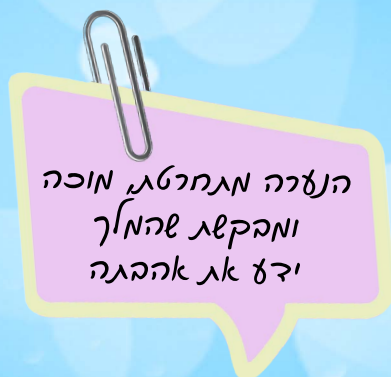
כשה' דפק וקרא לעלות חזרה לארץ - העם שלנו, בכללותו, לא רצה. דווקא אז עם ישראל התעכב ונשאר בגלות, גם בסוף גלות בבל, עם תחילת הבית השני, וגם בסוף גלות אדום, עם תחילת שיבת ציון המחודשת. מסיבות של נוחות, או בגלל אכזבה מהמאמץ הנדרש

המלך דופק בדאג
הנעלה מנצח אפגוח

ומההתחלה הזעירה. לא הבנו שמוטל עלינו להתחיל בקטן, ולהתאמץ, על מנת להגיע אחר כך לשיאים הגדולים של האהבה. ולכן ה' הלך ולא סייע כראוי, למרות שזה כאב גם לו, כביכול ("שראשי נמלא טל, קווצותי רסיסי לילה" (שיר השירים ה, ב)), כי הוא רוצה שנבין איך לאהוב נכון. "כי העניין האלוקי אינו חל על האדם, כי אם לפי הכנת האדם: אם מעט - מעט, ואם הרבה - הרבה" (ספר הכוזרי, מאמר שני, כד)

כשהדוד חומק ועובר - הדבר העיקרי שביקשנו, זה להבהיר לקב"ה שאנחנו עדיין חולי אהבה. ה' לא נגלה עוד בנבואה, העם שלנו ביקש אותו בלא מענה, וניסה להראות בכל כוחו שהלקח נלמד, והוא "משקיע" בלימוד התורה ובדקדוק בכל פרטי המצוות, במסירות נפש, בכל שנות הגלות הארוכות. ה"שומרים" - הם אומות העולם אשר היכו ופצעו את עם ישראל, במקום לעזור לו למצוא בחזרה את המלך: "מצאוני השומרים הסובבים בעיר, היכוני פצעוני. נשאו את רידי (מעילי) מעלי שומרי החומות" (שיר השירים ה, ז).

קשה לתפוס את זה, כמעט בלתי אפשרי להבין - איך בתוך כל הפרעות, הרדיפות, הגירושים והגזירות - שמרו היהודים במסירות נפש עצומה על כל פרטי המצוות, גם המסובכות ביותר לקיום. מתוך עוני וטלטלה - למדו תורה, חידשו חידושים ופסקו הלכות, בשמחה ובאהבה גדולה.

התפללו וביקשו מה' שלוש פעמים ביום, שיקבץ את הגלויות, שישבור את זרוע הרשעים, שיבנה את ירושלים ויביא את המשיח. כמעט בכל מקום בעולם היו שנות אימים, בהם עלו היהודים על המוקד בקריאת "שמע ישראל", ולא פסקו

להאמין שה' שומע ורואה, והסוף הטוב יגיע, אין ספק שהוא יגיע. כך שנה אחרי שנה, במשך אלף ושש מאות שנה (!). שום גאולה לא נראתה באופק, שום בית לא נבנה בירושלים, כל ניצוץ ישועה שיכלו להיאחז בו - נכבה שוב ושוב. ועם ישראל הוכיח בעקשנות שהוא שומר אמונים לאהובו, כמו אומר לאומות העולם: "אם תראו את דודי מה תגידו לו? - שחולת אהבה אני!" (שיר השירים ה, ח). ויודע תמיד: "אני לדודי ודודי לי" (שיר השירים ו, ג). לא יעזור כלום!

דווקא בעת הפלישה
החורבן השואה
מפגים את הנצח

לאחר מאות רבות של שנות גלות, נפגשנו שוב - המלך והנערה. החלה תנועה גדולה - לשוב אל ארץ ישראל, להגיע שוב לייחוד עצמתי עם מלך העולם. אבל, דווקא באותו הזמן, כשנשמעו קולות של מבשרי הצינונות הראשונים - היה עם ישראל נתון תחת קריאותיהם של אומות העולם: "שובי שובי השולמית, שובי שובי

ונחזה בך" (שיר השירים ז, א). בדיוק אז הראו הגויים ליהודים פנים שוחקות - אמנציפציה ושוויון זכויות. ורבים מהיהודים התפתו אחר חוצפתם של הגויים, אשר ביקשו - מבלי משים - לעכב את ייחוד המלך עם הנערה. דווקא אז החלה נטישת הדת על ידי תנועת ה"השכלה" והסוציאליזם. בעקבותיהם החלה התבוללות גדולה, ושכחת ייחודו של עם

"חלומם של יהודים רבים היה להיות גרמנים, צרפתים אנגלים.. אבל התבוללותם חוללה תגובה אנטישמית" (מתוך הספר 'עמוד האש' עמ' 13)

ישראל. כאילו כל השנים הרבות חיכינו לחזור אל הגויים, חס ושלום, ולא אל המלך. עד היום, חלקים גדולים מעמנו, תלויים כל כך באומות העולם, עד שהם מנסים כל הזמן למצוא חן בעיני דורשי רעתנו, במקום לאהוב את האהוב האמיתי - את מלך העולם.

היה ייחודי,
אבל צריך עוד אחכוך

ואף על פי כן, החלה עלייה גדולה בחזרה לארץ ישראל, למרות כל העיכובים הרבים מצד אומות העולם, שהבטיחו ולא קיימו, ואף פרעו בנו ללא רחם. עם ישראל לא נכנע, והמשיך לבנות את הארץ - מחד, ולפתח את עולם התורה - מאידך. כנגד כל הסיכויים וכל התחזיות השחורות - החלה הגאולה המובטחת: עלינו לארץ ישראל בהמונינו, בנינו ונטענו, סללנו והקמנו, חלמנו ונלחמנו, ובעזרתו הגדולה של הקב"ה - זכינו להקמתה של מדינת ישראל, ובהמשך - לשחרורה של ירושלים וחבלי יש"ע - ערש מולדתנו הישנה.

עם ישראל התבגר קצת, אבל לא מספיק. עדיין קשה לו, לעם, להבין שהאהבה בינו לבין בורא העולם, צריכה להיות הדדית ומעשית. אמנם יש זרמים גדולים של תשובה לה', וחידוש הקשר אתו, אבל עדיין רוב עם ישראל חושב שמספיקה אהבה בלב - "אני דתי בלב". לכן, כל עוד לא נתבגר - הייחוד הגדול עם אהובנו - לא יוכל להיות.

בשלב זה מגיעים ה"אחים" - בני ישמעאל ובני עשו. הם חושבים שהם עדיין מחליטים עלינו, ושהם יכתיבו לנו מה לעשות. רבים מבני עמנו אכן נכנעים ללחציהם, ולא מבינים - שאנחנו הנערה שאוהב המלך, ובקרוב נתייחד אתו, למרות כל המפריעים. הגענו שוב לארמון ולא נעזוב לעולם, ועד הייחוד השלם - זו רק שאלה של זמן.

המלך עונה
לנו מראה

הפסוק האחרון ב"שיר השירים" הוא קריאה ובקשה של עם ישראל: "ברח דודי ודמה לך לצבי או לעופר האיילים, על הרי בשמים". מה משמעות הבקשה?

חז"ל הסבירו את המשמעות של הדמיון לצבי: "מה צבי זה נגלה וחוזר ונכסה - כך גואל אחרון נראה להם,

וחוזר ונכסה מהם" (שיר השירים רבה, ב, כב). זאת אומרת: כשרואים צבי רץ על ההרים - רגע אחד רואים אותו, ומיד אחר כך הוא נעלם. חושבים שהוא מתרחק, אבל אחר כך רואים אותו שוב, על הר קרוב יותר, ומתברר שהיעלמותו הייתה בעצם התקרבות. כך מבקש עם ישראל: למרות שאתה מתרחק ממנו, בכל זאת תראה לנו מדי פעם שאתה עדיין שומר לנו אמונים, שאתה עדיין אוהב אותנו, שאנחנו מתקרבים ליום הגדול בו נהיה ביחד, לנצח נצחים.

המלך עונה לנו, הוא מראה לנו מדי פעם שהוא אתנו כל הזמן: הנסים הגדולים שהביאו לניצחונות המופלאים במלחמות ישראל, ובמיוחד במלחמת השחרור ובמלחמת ששת הימים; פריחת הארץ; קיבוץ הגלויות; הקמת המדינה; צמיחת עולם התורה - יותר מכל זמן אחר באלפי השנים האחרונות; הנסים במלחמת המפרץ; הנסים העצומים בפילות הטילים על גוש קטיף, הדרום והצפון (למעלה מעשרת אלפים פצמ"רים, קסאמים וקטיושות, עם אחוז נפגעים מזערי), סיכולי פיגועי תופת נוראיים יום אחר יום - כל אלו מראים לנו שהקב"ה לא שכח אותנו, חס ושלום, אלא להיפך - הוא מחכה ב"כליון עיניים" שנתבגר כבר, ונשוב לאהוב אותו בצורה בוגרת ונכונה, שנסכים להתנהג כמו בארמון המלך, ולא כמו בני כפר, שנבין סוף סוף מה הייעוד שלנו ומה זה מחייב אותנו, ואז יהיה לנו כל כך טוב עם המלך, כמו שלא היה לנו - ולאף אחד - מעולם!

סוף
הסיפור

שיר השירים לא נגמר ב'הפי אנד', כי שיר השירים מספר את הסיפור של העולם הזה, לפני ימות המשיח ותחיית המתים. את סופו של השיר - נשיר ביחד עם הקב"ה בגאולה העתידה. אבל שיר השירים מסתיים בתקווה וידיעה ברורה שהסוף הטוב עוד יגיע.

מתי הוא יגיע?

זה גאון ככל אחד מאתנו.

כל אחד מאתנו הוא חלק מסיפור נצחי, ככל אחד מאתנו אהבה גדולה אחר. אולי האהבה מכוסה, אבל היא פודאי קיימת. גשאלו את אלו שחשבו בגשמה, גם מהחקמות הכי רחוקים. "הייעו ככל חקום, ניסיעו הכ" - הם אחרים, "אבל חקום מעמגע הוא רק באוקים".

והקה"ה קוכא אינו:

מתי געזורו כהר? הניע הזמן!
אני כל כך אוהב אתכם, וזה אהבה אכס רק טוב, שפע האי גבול.
עצבו את הגרבות המעריב, אשר נכאי חקקה בגמילה,
אבל מהיאה האמת רק צרות וכאה, שהדים וחוסר שורה.
גלו את האמת הפנימי, שאתם גלו את האמת של כל המציאות,
קחו אחריות, הביאו אתו ידיכם את הנאולה השלמה.
גמחו את הגורה, נאו שבהר כהגני אכס את הכל:
כל מה שקנה בהיסטוריה, כל מה שקנה עכשיו וכל מה שקנה בעתיד.
אני יצגתי אתכם, עם שני יצרים, כדי שגיה אכס בחינה,
אני יודע שקשה לעצוב את הגאות ולשנע את הכיוון,
אבל דווקא עכשיו, יש אכס כוח אחרון הטוב, אחרון החיים,
אחרון הסוף המנצח של סיפור האהבה.

יש לנו אהבה, והיא גנצת!